

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **M. A.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 6. 2025, č. j. 17 Az 10/2024-121,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 6. 2025, č. j. 17 Az 10/2024-121, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobci jakožto státnímu příslušníkovi Turecké republiky bylo konzulárním úřadem Francouzské republiky vydáno vízum platné pro území států Schengenského prostoru od 9. 12. 2023 do 8. 12. 2025 na dobu 90 dní s opakovaným vstupem. Žalobce uvedl, že na základě tohoto víza vstoupil na území Francouzské republiky, odkud se následně přesunul do České republiky, kde vlastní nemovitě věci (v K. V.). Dne 21. 4. 2024 odletěl z Prahy do Turecka, kde mu však turecké orgány sdělily, že jeho pas je neplatný, neboť mu bylo odebráno turecké státní občanství (před získáním tohoto občanství z titulu vlastnictví nemovitých věcí v Turecku byl držitelem ruského státního občanství, a to pod jiným jménem). Po několikadenním zadržení v Turecku byl žalobce vrácen letadlem zpět do České republiky, kde v tranzitním prostoru letiště Praha-Ruzyně podal dne 27. 4. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“).

[2] Žalovaný po zjištění, že žalobce je držitelem platného schengenského víza vydaného francouzským konzulárním úřadem, požádal francouzské orgány o převzetí žalobce na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 7. 2013,

kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Francouzské orgány uznaly svoji odpovědnost za posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu a dne 22. 5. 2024 byl souhlas s jeho převzetím doručen žalovanému.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je Francouzská republika. Současně proto řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu nepřipustnosti žádosti ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona.

[4] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud rozsudkem ze dne 16. 12. 2024, č. j. 17 Az 10/2024-55, žalobu zamítl.

[5] Proti rozsudku krajského soudu žalobce brojil kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“). NSS rozsudkem ze dne 27. 3. 2025, č. j. 2 Azs 15/2025-29, zrušil rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, pokud jde o posouzení existence systémových nedostatků francouzského azylového systému, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalobce v dalším řízení před krajským soudem během jednání dne 12. 5. 2025 poprvé namítl, že uplynula lhůta pro jeho přemístění. Podle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení je totiž možné přemístění provést nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem. Vzhledem k tomu, že Francouzská republika uznala svoji příslušnost dne 22. 5. 2024, uplynula lhůta pro přemístění dne 22. 11. 2024.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 14. 5. 2025 s touto námitkou neztotožnil. Žalovaný totiž dne 15. 11. 2024 prodloužil lhůtu pro přemístění o 18 měsíců podle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení, protože měl za to, že je žalobce na útěku. Nová lhůta tak začala běžet téhož dne a uplyne až dne 15. 5. 2026. Žalovaný dodal, že se žalobce sám dostavil na území Francouzské republiky a podal tam žádost o udělení mezinárodní ochrany, čímž vyjádřil vůli, aby věc posoudil tento stát. Pro podporu svých tvrzení žalovaný krajskému soudu zaslal informaci o prodloužení lhůty ze dne 22. 11. 2024, jejímž adresátem bylo tzv. dublinské středisko Francouzské republiky.

[8] Žalobce ve svém vyjádření ze dne 22. 5. 2025 uvedl, že žalovaný nijak neodůvodnil ani nedoložil, proč měl být podle jeho názoru žalobce na útěku. Tvrzení žalovaného, že žalobce byl již dne 22. 11. 2024 na útěku, je v rozporu s výzvou Policejního prezidia České republiky ze dne 25. 11. 2024, č. j. PPR-366752/MPS-2024-957547, adresovanou Krajskému státnímu zastupitelství v Brně, v níž je uvedeno, že se žalobce k uvedenému datu nachází v Z. u B. Žalobce namítl, že se až do svého odjezdu do Francouzské republiky nacházel na své ohlášené adrese v M. a byl po celou dobu v kontaktu se svým zástupcem. Dne 17. 10. 2024 si převzal v P. s. v Z. u B. napadené rozhodnutí. Skutečnost, že měl být na útěku, se žalobce dozvěděl až v průběhu pokračování řízení před krajským soudem, což je v rozporu s právem na účinný opravný prostředek dle čl. 27 Dublinského nařízení. Podle

pokračování

judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) má totiž mít možnost prokázat, že neměl v úmyslu vyhýbat se příslušným orgánům. Pokud tedy dříve nebyl informován o tom, že žalovaný prodloužil lhůtu pro přemístění, nemohl se proti tomuto prodloužení bránit a namítat, že na útěku nebyl. Žalobce dále uvedl, že žalovaný dezinterpretoval jeho jednání jako dobrovolné přemístění do Francouzské republiky. S přemístěním nesouhlasil a z tohoto důvodu brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou a podal návrh na přiznání odkladného účinku. Do Francouzské republiky vycestoval pouze proto, že respektoval napadené rozhodnutí. Takové jednání mu nelze přičítat k tíži. Žalobce shrnul, že lhůta pro přemístění začala běžet dne 22. 5. 2024, kdy Francouzská republika uznala svoji příslušnost k projednání žádosti, a protože nebyl na útěku, uplynula o šest měsíců později. Uplynutím této lhůty se Česká republika stala příslušným státem k projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 6. 2025 uvedl, že žádný právní předpis výslovně nestanoví, kdo je konkrétně účastníkem úkonu prodloužení lhůty podle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení. Z logického výkladu předmětných ustanovení je podle něj zřejmé, že účastníky jsou dotčené členské státy, tedy Česká republika a Francouzská republika. Žádný právní předpis rovněž nestanoví, jakou formou má být tato lhůta prodloužena. Podle žalovaného postačí, pokud je prodloužení učiněno korespondencí mezi orgány dotčených členských států. K námitce žalobce, že nebyl na útěku, protože byl v kontaktu se svým zástupcem, žalovaný uvedl, že podle § 85b odst. 2 zákona o azylu byl žalobce povinen dostavit se pro výjezdní příkaz bez zbytečného odkladu, nejpozději do jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Žalobce ani jeho zástupce se však pro něj nedostavili. Žalovaný proto tuto skutečnost vyhodnotil jako úmysl žalobce vyhýbat se správním orgánům za účelem zmaření svého přemístění. K výzvě Policejního prezidia ze dne 25. 11. 2024 žalovaný dodal, že obsahuje nesprávný údaj.

[10] Žalobce na to reagoval vyjádřením ze dne 20. 6. 2025. Zopakoval, že nikdy nebyl na útěku. Až do svého vycestování do Francouzské republiky se zdržoval na své ohlášené adrese. Připustil, že nesplnil svou povinnost a ve lhůtě se nedostavil k vyznačení výjezdního příkazu. V tomto jednání však nelze spatřovat úmysl vyhýbat se správním orgánům. Žalobce vyčkával do okamžiku, kdy krajský soud rozhodne o jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, toto rozhodnutí respektoval, a proto sám odcestoval do Francouzské republiky.

[11] Krajský soud i podruhé žalobu zamítl, a to rozsudkem ze dne 23. 6. 2025, č. j. 17 Az 10/2024-121. K námitce uplynutí lhůty pro přemístění krajský soud uvedl, že žalobce lze považovat za osobu na útěku, neboť se ve stanovené lhůtě nedostavil k vydání výjezdního příkazu. Nesplněním této povinnosti se stal pro správní orgány nekontaktní. Skutečnost, že se žalobce přibližně měsíc a půl po zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě dostavil na Ministerstvo vnitra, na tomto závěru nic nemění. Pro závěr o útěku svědčí i to, že se žalobce přemístil do Francie, aniž o tom informoval správní orgány.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[12] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Jádrem kasační stížnosti je námitka, že krajský soud nesprávně posoudil uplynutí šestiměsíční lhůty k přemístění stěžovatele podle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, respektive její prodloužení podle čl. 29 odst. 2 téhož nařízení. K této námitce se stěžovatel i žalovaný vyjadřovali při dvou jednáních před krajským soudem a rozsáhle ji oba rozvedli v několika písemných podáních. Přesto se s touto námitkou krajský soud dostatečně nevypořádal.

[14] Vzhledem k tomu, že Francouzská republika uznala svoji příslušnost k projednání žádosti dne 22. 5. 2024, začala tímto dnem běžet lhůta k přemístění stěžovatele podle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení a uplynula o šest měsíců později. Tím se stala státem příslušným k projednání žádosti Česká republika.

[15] Stěžovatel poukázal na judikaturu SDEU, z níž vyplývá, že pojem *útěk* je třeba vykládat autonomně a jednotně a že výjimky upravené v čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení je nutno interpretovat restriktivně. Útěk přitom vyžaduje úmysl vyhýbat se orgánům za účelem zmaření přemístění a správní orgán musí vysvětlit, jakým způsobem měl žadatel toto jednání naplnit. Podle SDEU musí být žadateli dána možnost prokázat, že na útěku nebyl.

[16] Stěžovatel dále zdůraznil, že soudní přezkum dublinského řízení je ovládán zásadou rozhodování *ex nunc*. Proto bylo možné námitku uplynutí lhůty pro přemístění uplatnit až v průběhu dalšího vedení řízení před krajským soudem.

[17] Stěžovatel zopakoval, že nikdy nebyl na útěku, a proto nemohla být šestiměsíční lhůta k přemístění prodloužena podle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení. O tom, že jej žalovaný považuje za osobu na útěku, se dozvěděl až z podání žalovaného, které mu bylo krajským soudem doručeno dne 19. 5. 2025. Žalovaný poprvé specifikoval, v čem útěk spatřuje, až ve svém dalším podání, které stěžovatel obdržel dne 10. 6. 2025. Tento postup považuje stěžovatel za rozporný s čl. 27 Dublinského nařízení (právo na účinný opravný prostředek), neboť se o údajném prodloužení lhůty předtím nedozvěděl a nemohl se proti němu bránit. Zároveň odmítl tvrzení žalovaného o účelovosti svého jednání a namítl, že žalovaný *ex post* konstruuje důvody k prodloužení lhůty.

[18] Stěžovatel až do odjezdu do Francouzské republiky pobýval na ohlášené adrese, byl správním orgánům k dispozici, vyčkával rozhodnutí krajského soudu o odkladném účinku a průběžně komunikoval s úřednicí žalovaného paní L. V., což doložil snímkem obrazovky jejich komunikace. Tento snímek prokazuje, že stěžovatel uvedené úřednici zaslal SMS jen několik dní předtím, než uplynula měsíční zákonná lhůta k dostavení se pro výjezdní příkaz, a také že žalovaný měl na stěžovatele telefonní číslo a mohl s ním komunikovat. Všechny tyto skutečnosti svědčí o tom, že stěžovatel nebyl nekontaktní.

[19] Stěžovatel dále připustil, že zmeškal lhůtu k dostavení se pro výjezdní příkaz podle § 85b odst. 2 zákona o azylu. Porušení této povinnosti však podle něj neprokazuje úmysl vyhýbat se správním orgánům. Stěžovatel vycházel z pokynu uvedené úřednice, že se

pokračování

prozatím k výjezdnímu příkazu dostavovat nemá a má vyčkat na rozhodnutí krajského soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku.

[20] Stěžovatel uvedl, že do Francouzské republiky odcestoval až poté, co krajský soud usnesením ze dne 15. 11. 2024 nepřiznal žalobě odkladný účinek. O jeho odjezdu byly české orgány informovány orgány francouzskými. Za absurdní považuje, že žalovaný již dne 22. 11. 2024 (pět dní po uplynutí lhůty k dostavení se pro výjezdní příkaz) dovodil, že je stěžovatel na útěku.

[21] Stěžovatel dále upozornil na výzvu Policejního prezidia ze dne 25. 11. 2024, v níž je uvedeno, že se k tomuto datu nachází „v záchytném zařízení v Zastávce u Brna“. Není mu zřejmé, co znamená sdělení Policejního prezidia ze dne 2. 6. 2025 doložené žalovaným krajskému soudu, neboť z něj není patrné, jaká byla situace a v čem měla být dřívější informace špatně pochopena.

[22] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, případně zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti

[23] V posuzované věci se jedná o opakovanou kasační stížnost. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, namítá-li stěžovatel, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem NSS vysloveným v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí. V této věci stěžovatel takovou námitku výslovně neuplatňuje. Judikatura však dovodila přípustnost opakované kasační stížnosti i v dalších případech, přičemž zdůraznila smysl nepřipustnosti opakované kasační stížnosti, jenž spočívá v tom, aby se NSS nemusel znovu zabývat otázkami, které posoudil v rozhodnutí o v pořadí první kasační stížnosti (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[24] V posuzované věci stěžovatel teprve poté, co NSS zrušil první rozsudek krajského soudu, uplatnil v průběhu dalšího řízení o žalobě námitku poukazující na nový důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jenž nastal až po jeho vydání. Krajský soud se tímto novým žalobním bodem v souladu s judikaturou SDEU týkající se požadavků na účinnost soudní ochrany (čl. 27 odst. 1 Dublinského nařízení) ve svém novém rozhodnutí věcně zabýval. Za této situace nemůže být opakovaná kasační stížnost nepřipustná, neboť je založena na důvodu, jenž nebyl a ani nemohl být uplatněn v první kasační stížnosti.

[25] Kasační námitka nesprávného posouzení otázky, zda uplynula lhůta pro přemístění stěžovatele podle čl. 29 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení, není nepřipustná ani podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel ji totiž uplatnil již v řízení před krajským soudem, jenž se daným žalobním bodem věcně zabýval. Na tuto procesní situaci nedopadá závěr o nepřipustnosti kasační námitky formulovaný v usnesení NSS ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021-55, na který žalovaný poukázal v řízení před krajským soudem. NSS v usnesení č. j. 1 Azs 119/2021-55 shledal, že kasační námitka, kterou se stěžovatel dovolával uplynutí šestiměsíční lhůty dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, není přípustná, pokud byla poprvé uplatněna až v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv mohla být vznesena již v řízení před

krajským soudem. Jedná se tedy o odlišnou procesní konstelaci. NSS tak uzavírá, že kasační stížnost (a v ní uplatněná kasační námitka nesprávného posouzení právní otázky aplikace čl. 29 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení) je přípustná.

[26] Vzhledem k tomu, že v předcházejícím soudním řízení rozhodoval specializovaný samosoudce, musí NSS dle § 104a odst. 1 s. ř. s. dále posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud tomu tak není, odmítne ji pro nepřijatelnost. Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti NSS vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná, pokud (i) se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS, (ii) se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (iii) je třeba učinit judikaturní odklon, a (iv) by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[27] NSS posoudil kasační stížnost jako přijatelnou, neboť v rozsudku krajského soudu shledal zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tímto pochybením je nedostatečné posouzení podmínek pro prodloužení lhůty dle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení ve vazbě na konkrétní skutkové okolnosti a nevypořádání stěžovatelových námitek, což zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

[28] Podle čl. 29 odst. 1 pododstavce prvního Dublinského nařízení přemístění žadatele z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo od vydání konečného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

[29] Podle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému státu zanikne jeho povinnost převzít dotyčnou osobu a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.

[30] SDEU v rozsudku ze dne 25. 10. 2017 ve věci C-201/16 *Shiri* vyložil, že čl. 27 odst. 1 Dublinské nařízení vyžaduje účinný a rychlý opravný prostředek, který žadateli umožní dovolávat se uplynutí šestiměsíční lhůty pro přemístění podle čl. 29 odst. 1 a 2 tohoto nařízení, a to i tehdy, dojde-li k jejímu uplynutí až po vydání rozhodnutí o přemístění (viz bod 44 rozsudku). Dále SDEU potvrdil, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu není přemístěn v šestiměsíční lhůtě dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, dochází k automatickému přenosu odpovědnosti za posouzení žádosti na dožadující členský stát, aniž by byl zapotřebí jakýkoli následný akt či výslovné odmítnutí ze strany původně příslušného státu (viz bod 34 téhož rozsudku).

[31] K otázce prodloužení základní šestiměsíční lhůty pro přemístění SDEU v rozsudku ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17 *Jawo* upřesnil, že pojem *útěk* ve smyslu čl. 29 odst. 2

pokračování

druhé věty Dublinského nařízení vyžaduje vědomé jednání ze strany žadatele. Žadatel se tedy musí vědomě vyhýbat příslušným orgánům s cílem zamezit provedení přemístění. Současně však platí, že pokud žadatel opustí místo ubytování, které mu bylo určeno, aniž o tom informoval příslušné orgány, mohou tyto orgány oprávněně předpokládat, že měl úmysl přemístění zmařit, za předpokladu, že byl předtím řádně poučen o svých povinnostech (viz bod 57 a násl. tohoto rozsudku). SDEU dále navázal na své závěry uvedené v rozsudku *Shiri* ohledně možnosti dovolat se uplynutí lhůty k přemístění v tom směru, že žadatel musí mít možnost domněnku útěku vyvrátit a prokázat, že neměl v úmyslu se orgánům vyhýbat (viz bod 65 rozsudku SDEU ve věci *Jawo*). Pokud jde o formální požadavky pro prodloužení lhůty z důvodu útěku, SDEU konstatoval, že postačí, aby žádající stát před uplynutím původní šestiměsíční lhůty informoval odpovědný členský stát o skutečnosti, že dotčená osoba je na útěku, a zároveň určil novou lhůtu (viz bod 75 tohoto rozsudku).

[32] Krajský soud svůj závěr, že byl stěžovatel na útěku, odůvodnil stručně, a to v bodě 33 rozsudku. Uvedl, že stěžovatel byl na útěku, protože se nedostavil pro výjezdní příkaz ve stanovené lhůtě. Z téhož důvodu konstatoval, že se stěžovatel stal pro správní orgány nekontaktním. Krajský soud tedy dovodil, že stěžovatel byl na útěku, resp. úmyslně se vyhýbal správním orgánům, z toho, že se nedostavil pro výjezdní příkaz.

[33] Stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem tento závěr rozsáhle zpochybňoval. Uvedl, že byl až do svého odjezdu do Francouzské republiky k dispozici na ohlášené adrese v M., kterou správní orgány znaly a na níž mohl být kontaktován. Podle něj tak byl pro správní orgány dosažitelný. Dále uváděl, že byl po celou dobu v kontaktu se svým zástupcem, a tudíž nebyl nedostupný. Namítl, že nedostavení se pro výjezdní příkaz samo o sobě neprokazuje úmysl vyhýbat se českým správním orgánům. Podle svých tvrzení se pro výjezdní příkaz nedostavil proto, že vyčkával na rozhodnutí krajského soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. V návaznosti na komunikaci s pracovníci žalovaného měl za to, že do rozhodnutí o tomto návrhu se pro výjezdní příkaz dostavovat nemusí. Podle jeho tvrzení tedy nešlo o snahu zmařit přemístění, nýbrž o nejasnost ohledně procesního postupu.

[34] Krajský soud se s touto argumentací stěžovatele dostatečně nevypořádal. Předně vyšel z toho, že stěžovatel porušil povinnost „dostavit se k výjezdnímu příkazu ve stanovené lhůtě“. Nevysvětlil však, kdy byl stěžovatel povinen dostavit se k žalovanému k vydání výjezdního příkazu. Tato otázka přitom není triviální, jak naznačuje i tvrzení stěžovatele, jenž byl přesvědčen, že tato povinnost mu vznikne až v návaznosti na rozhodnutí krajského soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (pokud bude zamítnut).

[35] Podle § 85b odst. 2 zákona o azylu je povinností cizince dostavit se k žalovanému pro výjezdní příkaz bez zbytečného odkladu, nejpozději do 1 měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí uvedeného v odst. 1. Podle odst. 1 téhož ustanovení vydá žalovaný cizinci výjezdní příkaz s platností nejdéle na dobu 1 měsíce po a) ukončení poskytování mezinárodní ochrany na území; b) nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany; c) nabytí právní moci rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, nebylo-li soudem zrušeno; d) vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, bylo-li o něj požádáno; nebo e) zániku strpění na území podle § 78b odst. 6.

[36] Krajský soud, byť to explicitně neuvedl, patrně (s ohledem na argumentaci žalovaného) vycházel z toho, že stěžovatel byl povinen dostavit se k vydání výjezdního příkazu podle písm. b), takže lhůtu 1 měsíce stanovenou v odst. 2 odvíjel od právní moci napadeného rozhodnutí. Krajský soud nicméně nevysvětlil, proč byl stěžovatel povinen dostavit se v návaznosti na právní moc napadeného rozhodnutí k žalovanému za účelem vystavení výjezdního příkazu, když v této měsíční lhůtě podal žalobu proti napadenému rozhodnutí spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. V důsledku toho mu náleželo postavení žadatele o mezinárodní ochranu (tedy nikoliv cizince, což je pojem, s nímž pracuje § 85b zákona o azylu) až do okamžiku vydání rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě, jak vyplývá z § 2 odst. 1 písm. b) věty druhé zákona o azylu. Krajský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatele, že se měl k vyznačení výjezdního příkazu dostavit až v návaznosti na zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, tedy z titulu dle § 85b odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Návrh na přiznání odkladného účinku byl zamítnut usnesením ze dne 15. 11. 2024, jež nabylo právní moci až dne 18. 11. 2024. Lhůta jednoho měsíce, v níž by se měl stěžovatel dostavit k žalovanému k vyznačení výjezdního příkazu, by tak uplynula až v polovině prosince 2024, tj. hrubě po uplynutí šestiměsíční lhůty pro přemístění dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení.

[37] V kontextu výše uvedených úvah je zřejmé, že závěr krajského soudu, podle něž stěžovatel porušil povinnost stanovenou v § 85b odst. 2 zákona o azylu, je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. NSS nepředjímá, jak by měl krajský soud tuto otázku posoudit, pouze předestírá hlediska, s nimiž se musí vypořádat.

[38] V návaznosti na závěr, že stěžovatel porušil svoji povinnost dle § 85b odst. 2 zákona o azylu, krajský soud shledal, že stěžovatel byl na útěku, stal se nekontaktním. Rovněž k této úvaze přednesl stěžovatel v řízení o žalobě závažné argumenty. Ani s nimi se krajský soud ve svém rozsudku nijak nevypořádal. Bylo úkolem krajského soudu vysvětlit, proč považuje povinnost stěžovatele plynoucí z § 85b odst. 2 zákona o azylu za stěžejní pro samotný výkon přemístění do Francouzské republiky. Stěžovatel v tomto směru poukazoval na to, že důsledkem nedostavení se k žalovanému za účelem vystavení výjezdního příkazu je jen to, že by nadále pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv oprávnění a hrozilo by mu vyhoštění. Tento následek je ovšem podle něj třeba oddělovat od skutečnosti, zda byl nadále českým orgánům k dispozici za účelem realizace přemístění. K tomuto argumentu se krajský soud vůbec nevyjádřil, nevyvrátil jej. Krajský soud tedy nijak nevysvětlil, proč ze skutečnosti, že se stěžovatel nedostavil k žalovanému k vystavení výjezdního příkazu, lze usuzovat na úmysl vyhýbat se výkonu rozhodnutí o předání do jiného členského státu.

[39] S výše uvedeným souvisí i závěr krajského soudu o nekontaktnosti stěžovatele, jenž rovněž nemůže obstát. Krajský soud se „kontaktností“ stěžovatele blíže nezabýval a svůj závěr dovodil bez dalších úvah pouze ze skutečnosti, že se stěžovatel nedostavil pro výjezdní příkaz. Zda bylo možné v době bezprostředně předcházející uplynutí šestiměsíční lhůty pro přemístění zastihnout stěžovatele v místě hlášeného pobytu, popř. jej kontaktovat jiným způsobem, krajský soud nezkoumal. Nevypořádal se tak s námitkou stěžovatele, že jej bylo možné zastihnout na adrese hlášeného pobytu, na telefonním čísle poskytnutém žalovanému i prostřednictvím jeho zástupce. I tento závěr krajského soudu je nepřezkoumatelný.

pokračování

[40] NSS se neztotožňuje ani se závěrem krajského soudu, podle něhož o naplnění pojmu *útěk* svědčí i samotná skutečnost, že se stěžovatel přemístil do Francouzské republiky, aniž o tom informoval správní orgány. Ze spisu totiž není zřejmé, kdy přesně stěžovatel odcestoval do Francouzské republiky. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že k přechodu odpovědnosti za posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu na Českou republiku by došlo bez dalšího marným uplynutím šestiměsíční lhůty dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, tj. dnem 22. 11. 2024. Jestliže určitá skutečnost nastala až po tomto okamžiku, nemůže odůvodnit domněnku útěku. Jinými slovy řečeno, pokud k ní došlo až poté, co příslušnost posoudit žádost přešla na Českou republiku, nemůže zpětně vyvolat účinky v podobě prodloužení lhůty k přemístění dle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení. Stěžovatel v tomto směru nepřednesl žádné konkrétní tvrzení, pouze obecně uvedl, že svým vycestováním reagoval na zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Ze soudního spisu vyplývá, že dne 24. 12. 2024 již požádal o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice. Krajský soud provedl důkaz lékařskými zprávami ze dne 27. 11. 2024, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že v tento den se stěžovatel ještě zdržoval v České republice. Obsah správního spisu, krajským soudem provedené důkazy ani tvrzení stěžovatele neposkytují přesvědčivý podklad pro závěr, že stěžovatel vycestoval do Francouzské republiky nejpozději dne 22. 11. 2024. Závěr krajského soudu, podle něž o útěku stěžovatele svědčí i to, že se přemístil do Francouzské republiky bez toho, aby o tom vyrozuměl české orgány, tak nemůže obstát. I kdyby snad v dalším řízení krajský soud zjistil, že stěžovatel odcestoval do Francouzské republiky nejpozději dne 22. 11. 2024, musí vysvětlit, proč dobrovolné vykonání napadeného rozhodnutí naplňuje pojem útěku ve smyslu čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení, resp. do jaké míry je podstatné, že stěžovatel zvolil dobrovolné přemístění a nekonzultoval jej předem s žalovaným.

[41] V neposlední řadě stěžovatel poukázal na výzvu Policejního prezidia České republiky ze dne 25. 11. 2024, č. j. PPR-366752/MPS-2024-957547, v níž policie uvádí, že se stěžovatel k uvedenému datu nacházel v záchytném zařízení v Z. u B. K této námitce se krajský soud nijak nevyjádřil. NSS připomíná, že krajský soud nemusí odpovídat na každý jednotlivý dílčí argument, avšak musí se přesvědčivě vypořádat se stěžejními námitkami (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, nebo ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58). Jakkoliv NSS výše poukázal na to, že se krajský soud nevypořádal se stěžejními námitkami, v důsledku čehož zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností, tuto konkrétní námitku lze považovat za podružnou (sám stěžovatel netvrdil, že by pobýval v Z. u B.), takže její opomenutí by důvod pro zrušení rozsudku nepředstavovalo.

[42] NSS shrnuje, že klíčová žalobní námitka týkající se marného uplynutí lhůty k přemístění nebyla krajským soudem řádně vypořádána a soud pominul podstatné stěžovatelovy argumenty. Jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z tohoto důvodu se NSS nemohl otázkou naplnění pojmu *útěk* ve smyslu čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení věcně zabývat.

[43] Stěžovateli nicméně nelze přisvědčit v tom, že by postup žalovaného či krajského soudu neumožňoval účinnou soudní ochranu ve smyslu čl. 27 odst. 1 Dublinského nařízení v důsledku toho, že žalovaný teprve postupně v soudním řízení předkládal důvody, pro něž prodloužil lhůtu k přemístění stěžovatele. Judikatura SDEU, které se stěžovatel dovolává, vyžaduje, aby se žadatel mohl v soudním řízení dovolat uplynutí lhůty pro přemístění podle

čl. 29 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení, a tedy přechodu odpovědnosti za posouzení jeho žádosti na dožadující členský stát. Pro případ, že by orgány dožadujícího členského státu prodloužily lhůtu pro přemístění dle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení, má být žadateli umožněno prokázat, že neměl v úmyslu se jim vyhýbat.

[44] V nyní posuzované věci měla základní šestiměsíční lhůta pro přemístění stěžovatele uplynout až po vydání napadeného rozhodnutí. Je proto logické, že se žalovaný důvody pro prodloužení této lhůty nezabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ostatně sám stěžovatel uplatnil tento žalobní bod logicky až poté, co uplynula základní lhůta pro přemístění, nikoliv již v žalobě. Žalovaný této argumentaci oponoval tím, že lhůta byla prodloužena podle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení z důvodu útěku stěžovatele. Bylo na žalovaném, aby v soudním řízení prokázal skutečnosti, z nichž dovozoval, že je stěžovatel na útěku. Stěžovatel mohl v návaznosti na tvrzení žalovaného i výsledky dokazování zpochybnit, že byl před uplynutím základní šestiměsíční lhůty na útěku. Stěžovateli byl tedy v řízení před krajským soudem poskytnut dostatečný prostor k tomu, aby žalobu bylo možné považovat za účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 27 odst. 1 Dublinského nařízení a judikatury SDEU.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] NSS shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, jakož i v rozsudku č. j. 2 Azs 15/2025-29 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[46] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.). V této souvislosti NSS připomíná svoji dlouhodobou a ustálenou judikaturu, podle níž do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo ze strany NSS zrušeno, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2025

Tomáš Kocourek
předseda senátu